

Sygnatura akt XIII C 563/15/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Ośrodek (...) w L. XIII Wydział Cywilny z siedzibą w L. **w następującym składzie:**

Przewodniczący: SSO Michał Kuczkowski

Protokolant: Kamila Szalkowska

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 r. w L.

na rozprawie

sprawy z powództwa J. O.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w W.

- o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki:

a) tytułem zadośćuczynienia kwotę 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

b) tytułem odszkodowania kwotę 894,47 zł (osiemset dziewięćdziesiąt cztery złote 47/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

2. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

3. Kosztami procesu obciąża strony stosunkowo, a mianowicie powódkę w 79%, a pozwanego w 21% i z tego tytułu:

a) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1923,64 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

b) nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 795 zł.

SSO Michał Kuczkowski

Sygn. akt XIII C 563/15/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17.07.2015 r. powódka J. O. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na jej rzecz:

- kwoty 75.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.12.2013 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę zgodnie z art. 445 § 1 k.c.

- kwoty 1.481 zł, w tym kosztów leczenia: 894,47 zł, kosztów dojazdu: 586 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.01.2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania, zgodnie z art. 444 § 1 k.c.

Powódka wniosła nadto o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową 17 zł od udzielonego pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) około godz. 17:50 na rogu ulic (...), przy budynku (...) powódka J. O. poślizgnęła się na oblodzonym chodniku i upadła doznając bólu, który uniemożliwił jej wstanie.

Policja patrolująca ulicę (...) zauważyła, że na oblodzonym chodniku przy Banku (...)P. ul. (...) zaistniał wypadek. Na miejsce do leżącej powódki przybyła karetka pogotowia, którą wezwali świadkowie wypadku- właściciele kawiarni położonej naprzeciwko banku (...) i Ł. K.. Lekarz pogotowia stwierdził wstępnie u powódki złamanie nogi prawdopodobnie na skutek poślizgnięcia się na oblodzonym chodniku. Powódkę przewieziono do szpitala. Ustalono nadto, że budynek i znajdujący się bezpośrednio przy budynku teren jest własnością Banku (...). P. Policja sporządziła notatkę urzędową oraz dokumentację fotograficzną z miejsca zdarzenia.

Dowód: bezsporne

- akta szkody
- notatka urzędowa wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 24- 26
- oświadczenie- k. 27

W dacie zdarzenia odpowiedzialna za zaistnienie sytuacji zagrożenia upadkiem na oblodzonym chodniku (...) Bank (...) S. A. miała zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej- polisa nr (...) z pozwanym (...) S. A., a także z (...) S. A. i (...) S. A.

Dowód: akta szkody, w szczególności polisa z dn. 29.08.2012 r., ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dla klienta korporacyjnego

Bezpośrednio po zaistniałym wypadku przewieziono powódkę do Wojewódzkiego Szpitala (...) w L. Szpitalnego Oddziału Ratunkowego, gdzie lekarz chirurg przeprowadził wywiad oraz wykonał badania przedmiotowe i dodatkowe (rtg prawego stawu skokowego- złamanie kostki bocznej i krawędzi tylnej piszczeli z przemieszczeniem). Lekarz pogotowia rozpoznał wstępnie: „uraz prawego stawu skokowego”. Rozpoznanie ostateczne to: „złamanie około kostkowe goleni prawej”. U powódki zastosowano leczenie: „repozycja stopy w znieczuleniu miejscowym- 1 % Lignocaina”, „longeta udowa” – unieruchomienie gipsowe, „kule łokciowe”. Pacjencie zakazano chodzenia.

W tym samym dniu wypisano powódkę ze szpitala do domu. Skierowano do dalszego leczenia w Poradni Ortopedycznej.

Powódka kontynuowała leczenie początkowo w Poradni Ortopedycznej w L., następnie w P..

Podczas wizyty kontrolnej w dniu (...)r. stwierdzono u powódki obrzęk stawu skokowego, w związku z czym, zdjęto założony w dniu zdarzenia gips, a założono gips syntetyczny. W dniu (...)na podstawie kontrolnego rtg wykonanego w dniu (...)ponownie zmieniono gips, tym razem na pełny goleniowy. W dniu (...) na kontroli lekarskiej stwierdzono dobre ustawienie i usunięto gips. Podczas kolejnych kontroli lekarskich, tj. w (...)stwierdzono u powódki obrzęki stawu skokowego. W (...) stwierdzono u powódki obrzęk okolicy stawu skokowego i małe utykanie. Powódka została skierowana na 3 zabiegi fizykoterapeutyczne: (...), (...) i (...). Na przełomie (...)r. stwierdzono zrost. Powódka ze względu na dolegliwości bólowe kontynuowała leczenie w R. C. dr J.. Od (...) stosowano u powódki leczenie rehabilitacyjne. W dniach(...)r. i (...) r. stosowano u powódki iniekcje diprophosu dostawowe. Na wizycie lekarskiej

w dniu (...)r. stwierdzono u powódki mniejszy ból. Dalsze wizyty lekarskie odbywały się w miesiącach: styczniu, lutym, kwietniu, czerwcu, wrześniu i listopadzie (...)r. Podczas rehabilitacji trwającej jeszcze w (...)r. podano kwas hialuronowy do stawu. Wizyty lekarskie powódki kończyły się stwierdzeniem niezdolności do pracy i zwolnieniami lekarskimi- do (...)r.

Na badania, zabiegi i wizyty lekarskie zawoził powódkę jej mąż K. O. samochodem własnym marki F. (...) cdti.

Dowód:

- dokumentacja medyczna- k. 28- 54, k.
- zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy powódki – k. 58- 69
- dowody wpłaty – k. 70- 102
- zeznania świadka A. O. – k. 164- 165, k. 167
- zeznania świadka K. O.- k. 165- 166
- zeznania powódki – k. 166- 167, k. 211- 211v

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w styczniu 2013 r.

W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął swoją odpowiedzialność i ustalił, że obrażenia ciała, których doznała powódka skutkują 3% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Pozwany przyznał powódce 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, 2.708,17 zł tytułem leczenia, 1.733,85 zł tytułem kosztów dojazdu.

Dowód: akta szkody, w szczególności: pismo pozwanego z dnia (...)r., pismo pozwanego z dnia (...)r.

Powódka przed wypadkiem była osobą bardzo aktywną i towarzyską. Uprawiała sport: jeździła na rowerze, chodziła na spacer, jeździła konno, jeździła na nartach. Po wypadku, na początku poruszała się tylko przy czyjejs pomocy (męża, syna), później sama, ale tylko wtedy, kiedy musiała, np. do toalety. Obecnie nie ma ochoty wychodzić z domu, chodzi tylko na krótkie spacer. Nie prowadzi życia towarzyskiego. Czyta książki. Ogląda telewizję. Gdy wykonuje czynności domowe, typu sprzątanie, mycie okien, mycie podłogi, odkurzanie, to uskarża się na ból nogi. Ma problemy ze zrobieniem zakupów. Nie może dźwigać ciężarów. Czasami gotuje. Nie jest zadowolona ze swego wyglądu. Musiała wymienić obuwie i odzież, gdyż nie mieści się w te sprzed wypadku. Nie może chodzić na wysokim obcasie. Ma problem z zaakceptowaniem swego wyglądu.

Około rok temu rozstała się z mężem, gdyż nie radziła sobie z emocjami. Obecnie znowu mieszka wspólnie z mężem. Była u psychologa na 2 wizytach. Jest rozdrażniona, płacziwa.

Powódka przed wypadkiem prowadziła działalność gospodarczą. Osiągała miesięczny dochód 1500- 2000 zł. Po wypadku pozostawała na zwolnieniach lekarskich- do(...)r. Obecnie nie pracuje zawodowo. Nie jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna. Jest na utrzymaniu męża. Nie jest uznana za niezdolną do pracy. Nie przyznano jej świadczenia rentowego. Nie orzeczono żadnej grupy inwalidzkiej. Nie leczy się już, ale przez cały czas poddaje się rehabilitacji. Od (...)r. zaprzestała wizyt w klinice w P.. Rehabilituje się sama. Czasami bierze środki przeciwbólowe.

Powódka łącznie w związku z dojazdami do placówek medycznych pokonała 2726 km.

Powódka w związku z doznanymi obrażeniami ciała ponosiła koszty leczenia, rehabilitacji i zakupu środków medycznych.

Dowód:

- zeznania świadka A. O. – k. 164- 165, k. 167

- zeznania świadka K. O.- k. 165- 166

-zeznania powódki – k. 166- 167, k. 211- 211v

- rachunki k.70-102

Powołany w sprawie biegły sądowy ortopeda- traumatolog dr n. med. P. J., po przeprowadzeniu wywiadu, analizie dokumentacji i badaniu przedmiotowym postawił u powódki następującą diagnozę: „stan po złamaniu dwukostkowym stawu skokowego prawego z uszkodzeniem więzozrostu strzałkowo- piszczelowego prawego”. Odpowiadając na pytania zawarte w tezie dowodowej, biegły wskazał, że powódka w wyniku upadku doznała złamania strzałki prawej, złamania kostki tylnej oraz urazu więzozrostu strzałkowo- piszczelowego prawego. Zauważył, że dolegliwości u powódki miały różne okresy natężenia. Według skali (...) podanej w punktach 1-10 natężenie bólu biegły ocenił na: ból o dużym stopniu natężenia przez 7 dni- pkt 7, ból o średnim stopniu natężenia przez 7 dni- 4 pkt, ból o małym stopniu natężenia przez 4 tygodnie- 2 pkt. Ponowny Ból o średnim stopniu natężenia zaistniał u powódki po usunięciu unieruchomienia na 6 tygodni- pkt5, następnie o małym stopniu natężenia na dalsze 6 tygodni. Biegły wskazał, że po tym okresie bóle występowały okazjonalnie i wymagały jedynie doraźnego leczenia- przeciwbólowego krótkotrwałego. Co do rokowań co do stanu zdrowia oraz leczenia na przyszłość, biegły po przeprowadzonym w toku postępowania sądowego badaniu ortopedycznym powódki, po przeanalizowaniu rtg, stwierdził wygojenie procesu złamania strzałki i kostki tylnej, jak również więzozrostu strzałkowo- piszczelowego. Biegły nie stwierdził deficytu ruchu stawu skokowego prawego. W tym zakresie powódka została wyleczona. Natomiast w zakresie więzozrostu strzałkowo- piszczelowego wystąpiła przewlekła niestabilność, która manifestowała się przewlekłym upośledzeniem chodu. Zdaniem biegłego sądowego, powyższa zmiana nie podlega leczeniu operacyjnemu, tak obecnie, jak i w przyszłości ze względu na postępujący samoistny stały pozytywny proces stabilizacji w stawie skokowym, co wiąże się ze zwiększeniem wydolności stawu. Biegły nadmienił, że w dalekiej przyszłości można spodziewać się przyspieszenia zmian zwyrodnieniowych w stawie, jeżeli takowe zmiany wystąpią, a uraz powyższy będzie miał jedynie wpływ na ich szybsze postępowanie. Według oceny biegłego, u powódki wystąpił stały uszczerbek na zdrowiu – wg tabeli Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku: „złamanie dwukostkowe z przewlekłą niewydolnością więzozrostu strzałkowo- piszczelowego” – poz. 162a – to 5%, według tabeli pozwanego (...) - poz. 163b- również 5%. Obecnie, nie stwierdzono u powódki deficytu w zakresie stawu skokowego prawego. Biegły stwierdził natomiast obecnie pełną stabilizację stawu skokowego górnego, dolnego, kości stępu. Zdaniem opiniującego, powódka przez okres leczenia około 1-2 lat mogła odczuwać okresowe dolegliwości bólowe utrudniające życie codzienne, ograniczenia w wykonywaniu obowiązków domowych i ograniczenia w życiu zawodowym. Nie było to jednak przyczyną do całkowitego wyeliminowania powódki z powyższych czynności. Przez okres leczenia tj. ok. 2 lat powódka mogła być jedynie pozbawiona możliwości uprawiania sportu. Biegły zauważył, że na obecnym etapie przeprowadzonego badania powódka nie odczuwa dolegliwości bólowych stawu. Prezentowane przez powódkę możliwości ruchowe stawu podczas badania świadczą o pełnej wydolności stawu skokowego prawego, które pozwalają powódce na całkowite uczestniczenie w pracy zawodowej, wykonywania obowiązków domowych, jak i uprawiania sportu w sposób rekreacyjny. Zdaniem biegłego ortopedy- traumatologa, nie ma potrzeby dopuszczenia opinii biegłych innych specjalności, poza ewentualnym badaniem przez biegłego psychologa.

Dowód: opinia biegłego sądowego dr n. med. P. J.- k. 190- 195

Sąd zważył, co następuje:

Zeznania powódki J. O. oraz świadków K. O. i A. O. w zakresie, w jakim przedstawili sytuację zdrowotną, życiową i rodzinną powódki, okazały się wiarygodne, albowiem były one spójne i korespondujące ze sobą.

Przydatna w sprawie okazała się opinia biegłego sądowego ortopedy- traumatologa dr n. med. P. J.. Strony nie zgłosiły zarzutów do opinii. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby nie dać jej wiary. Sporządzona ona została bowiem przez

specjalistę w odpowiedniej dziedzinie nauki, po wcześniejszym badaniu powódki i analizie dokumentacji medycznej. Opinia jest rzetelnie i skrupulatnie wykonana. Wnioski wyciągnięte przez biegłego są logiczne. W sposób nie budzący żadnych wątpliwości biegły odpowiada na zadane w tezie dowodowej pytania.

Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne, albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie, przez podmioty uprawnione i nie budziły wątpliwości, co do swojej prawdziwości, nie były też kwestionowane przez strony postępowania.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie zaś z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych (szkody niemajątkowej), przyjętą więc należy, że zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, gdyż stanowi przybliżony ekwiwalent za doznaną przez pokrzywdzonego szkodę niemajątkową (krzywdę).

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2008 r. w sprawie II CSK 536/07 w odniesieniu do zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 § 1 k.c. funkcja kompensacyjna musi być rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne.

Pozwany dokonał zapłaty na rzecz powódki kwoty 5.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powódka domagała się zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dodatkowo w kwocie 75.000 zł.

W ocenie Sądu, z uwagi na rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy oraz ustalony stały uszczerbek na zdrowiu- 5 %, odpowiednie dla zrekompensowania tej krzywdy będzie zadośćuczynienie w wysokości 20.000 zł. Mając na uwadze, że powódka otrzymała już od pozwanego z tego tytułu kwotę 5.000 zł, Sąd zasądził od pozwanego na jej rzecz kwotę 15.000 zł, o czym orzekł na podstawie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. w pkt. 1a) wyroku, jednocześnie oddalając w pozostałym zakresie jej żądanie jako wygórowane w pkt 2 wyroku.

Przy ocenie krzywdy powódki, Sąd miał na uwadze zarówno rozmiar i stopień jej cierpienia, przebieg leczenia oraz skutki uszczerbku na zdrowiu, a także dwu i pół letni okres niezdolności powódki do pracy.

Niewątpliwie, rozmiar doznanych uszkodzeń ciała jakich doznała powódka, szereg przeprowadzonych zabiegów ortopedycznych i fizykoterapeutycznych oraz rehabilitacja i stosowanie iniekcji dostawowych świadczą o rozmiarach cierpienia powódki.

Obecnie, chociaż jest już osobą wyleczoną trwa nadal w swojej bezczynności. Ma problem z zaakceptowaniem swego wyglądu. Z uwagi na przybranie na wadze i pojawiającą się na nodze opuchliznę, nie może ubierać się tak, jak przed wypadkiem, tak jak lubi, nie może nosić butów na wysokim obcasie. W ubraniu i buty, które nosiła przed wypadkiem teraz nie mieści się. Powódka nie leczy się już, rehabilituje się sama, ma zalecone ćwiczenia i ruch we własnym zakresie.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę również okoliczność, że do ustalenia stanu faktycznego przyczyniła się opinia sądowa, która zawiera wiadomości specjalistyczne, a które nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Wprawdzie powódka przez okres leczenia około 1-2 lat mogła odczuwać okresowe dolegliwości bólowe utrudniające życie codzienne, ograniczenia w wykonywaniu obowiązków domowych i ograniczenia w życiu zawodowym, to jednak, nie było to przyczyną do całkowitego wyeliminowania jej z powyższych czynności. Przez okres

leczenia, tj. ok. 2 lat powódka mogła być jedynie pozbawiona możliwości uprawiania sportu. Podkreślenia wymaga, że na obecnym etapie przeprowadzonego badania powódka nie odczuwa dolegliwości bólowych stawu. Prezentowane przez powódkę możliwości ruchowe stawu podczas badania świadczą o pełnej wydolności stawu skokowego prawego, które pozwalają powódce na całkowite uczestniczenie w pracy zawodowej, wykonywania obowiązków domowych, jak i uprawiania sportu w sposób rekreacyjny.

Biorąc wszystko powyższe pod rozwagę, zwłaszcza fakt wyleczenia powódki i obecną możliwość całkowitego uczestniczenia w życiu, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia roszczenia w większym, niż w ustalonym zakresie.

Powódka nadto wniosła o zasądzenie kwoty 894,47 zł tytułem kosztów leczenia, powołując się w uzasadnieniu pozwu na konieczność poniesienia tych kosztów w łącznej wysokości 3.602,64 zł, przy jednoczesnym uwzględnieniu ich przez pozwanego do wysokości 2.708,17 zł.

Powódka na poparcie swoich twierdzeń przedłożyła rachunki, które po przeanalizowaniu przez Sąd dały kwotę łączną wskazaną w pozwie.

Z uwagi na powyższe, Sąd uznał roszczenie powódki w tej części i na podstawie art. 444 § 1 k.c. w pkt 1b) wyroku zasądził od pozwanego tytułem odszkodowania na jej rzecz kwotę 894,47 zł.

Powódka wniosła również o zasądzenie kwoty 586 zł tytułem kosztów dojazdu, biorąc za podstawę własne wyliczenie opiewające na łączną kwotę 2.319,85 zł dokonane w oparciu o przepis rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 r., nr 27, poz. 271 ze zm.) i fakt wypłaty przez pozwanego z tego tytułu kwoty 1.733,85 zł.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że przytoczone przez stronę powodową rozporządzenie ma zastosowanie w innych sytuacjach niż ta, która zaistniała w przedmiotowej sprawie, a mianowicie ma zastosowanie do kosztów podróży osób mających status pracownika, w związku z odbyciem podróży służbowej na podstawie wystawionej przez pracodawcę tzw. delegacji, czyli polecenia wykonania zadań służbowych poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu Uchwały III CZP 26/16 z dnia 29 czerwca 2016 r. (OSN 207/5/54), które tutejszy Sąd w całości podziela, „... nie może się powieść próba wykazania, że ustalenie kosztów przejazdu zawodowego pełnomocnika następuje na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271 z późn. zm.). Niezależnie od tego, że rozporządzenia te wprowadzają pewien automatyzm ustalania kosztów przejazdu, niejednokrotnie oderwany od kosztów poniesionych w rzeczywistości, należy pamiętać, iż dotyczą kosztów podróży osób mających status pracownika, w związku z odbyciem podróży służbowej na podstawie wystawionej przez pracodawcę tzw. delegacji, czyli polecenia wykonania zadań służbowych poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy. Rozporządzenie z dnia z dnia 29 stycznia 2013 r. zostało wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 77⁵ k.p., a rozporządzenie z dnia 25 marca 2002 r. na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr 125, poz. 1371 z późn. zm.), w związku z odesłaniem zawartym w § 4 ust. 4 rozporządzenia z dnia z dnia 29 stycznia 2013 r. Obydwa rozporządzenia pozostają więc na obszarze prawa pracy i dotyczą wyłącznie stron stosunku pracy, a - co oczywiste - niedopuszczalne jest stosowanie bez wyraźnej podstawy prawnej przepisów dotyczących pracowników do osób niemających takiego statusu. Poza tym, w związku z unormowaniem zawartym w art. 85 ust. 1 oraz art. 88, 90 i 91 u.k.s.c.), stosowanie tych przepisów do radców prawnych

i adwokatów prowadziłoby do ich uprzywilejowania w stosunku do innych uczestników postępowania, w tym także do stron.”

A więc, powódce należy się zwrot kosztów przejazdu rzeczywiście poniesionych, niezbędnych i celowych.

Z materiału zgromadzonego w sprawie wynika, że powódka w celach leczniczych i rehabilitacyjnych dowożona była samochodem własnym marki (...), który spala około 6 litrów paliwa na 100 km przebiegu. I dalej, ilość rzeczywiście pokonanych kilometrów, niezbędnych i celowych wyniosła: 2.776. Przyjmując cenę 5 zł za 1 litr oleju napędowego, przy zużyciu 6 litrów pomnożone przez 100 kilometrów daje kwotę 30 zł, co w efekcie daje wynik: 832 złotych (27,76 pomnożone przez 30).

Z uwagi na to, że pozwany w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił powódce tytułem kosztów dojazdu kwotę: 1.733,85 zł, przy rzeczywistym poniesieniu przez nią kosztów przejazdu na kwotę 832 zł, żądanie powódki ponad tę kwotę jako wygórowane podlegało oddaleniu na podst. z art. 444 k.c., o czym orzeczono w pkt 2 wyroku.

Powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwot głównych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- z tytułu zadośćuczynienia od dnia 18 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- z tytułu odszkodowania od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, dłużnik może żądać odsetek za czas opóźnienia. Wyrok, w którym sąd zasądza zadośćuczynienie, ma charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny (SN 16.12.11 r. V CSK 38/11).

Roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia powstaje w chwili wyrządzenia krzywdy czynem niedozwolonym i staje się wymagalne zgodnie z dyspozycją art. 455 k.c. niezwłocznie po wezwaniu do zapłaty.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Pozwany decyzją z dnia 17 grudnia 2013 r. przyznał powódce w ramach zadośćuczynienia kwotę 5.000. zł oraz decyzją z dnia 10 stycznia 2014 r. odszkodowanie w wysokości 2.708,17 zł tytułem kosztów leczenia. W związku z powyższym, odsetki ustawowe były należne od dnia następnego.

Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem powódki od dnia 18 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. od zasądzonej tytułem zadośćuczynienia kwoty 15.000 zł oraz od dnia 11 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. od zasądzonej tytułem odszkodowania kwoty 894,47 zł.

Od dnia 01 stycznia 2016 r. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (M.P. 2016 poz. 47).

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 3 a) na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.), obciążając tymi kosztami strony stosunkowo, a mianowicie powódkę w 79 %, a pozwanego w 21 %.

Powódka poniosła koszty procesu w postaci: wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3.617 zł i wydatków związanych ze sporządzeniem opinii przez biegłego sądowego w wysokości 765,68 zł, łącznie: 4.382,68 zł.

Pozwany poniósł koszty procesu w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3.600 zł.

Mając na uwadze procentowy wynik sprawy, powódka winna zwrócić pozwanemu kwotę w wysokości 2.844,00 zł ($3.600 \times 79\%$), a pozwany powódce kwotę 920,36 zł ($4.382,68 \times 21\%$). Dokonując kompensaty tych kwoty, powódka winna zwrócić pozwanemu kwotę 1.923,64 zł.

Kierując się procentowym wynikiem sprawy Sąd w pkt. 3 b wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z 113 ust. 1 i 2 pkt. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.) w zw. z art. 100 k.p.c. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 795,00 zł tytułem uiszczenia części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka została zwolniona.

(-) Michał Kuczkowski